

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEDE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0105 van 30 augustus 2011
in de zaak 1011/0371/SA/2/0314

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Jaak HAENTJENS
kantoor houdende te 9160 Lokeren, H. Hartlaan 56
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
de heer Johan KLOKOCKA

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij :*

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Patrick VAN LEMBERGEN
kantoor houdende te 9200 Dendermonde, Gentsesteenweg 2
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 17 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 10 november 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne van 1 juli 2010, waarbij aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning werd verleend strekkende tot het wijzigen van de bestemming van een bestaande autobergplaats naar werkplaats voor metaalconstructie, ontvankelijk maar zonder voorwerp verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij geen stedenbouwkundige vergunning verleend voor het wijzigen van de bestemming van een bestaande autobergplaats naar werkplaats voor metaalconstructie, omdat de aanvraag vrijgesteld is van de vergunningsplicht.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 5 april 2011, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jaak HAENTJENS die verschijnt voor de verzoekende partijen, de heer Johan KLOKOCKA die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Patrick VAN LEMBERGEN die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] vraagt met een op 25 februari 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 8 maart 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 14 april 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“veranderen van bestemming van bestaande autobergplaats naar werkplaats voor metaalconstructie”*.

Het perceel is bebouwd met een vrijstaande woning, en op 20m achter deze woning werd een garage/bijgebouw opgericht tot op de rechter perceelsgrens. De garage werd aangebouwd tegen een bijgebouw op het rechtsaanpalende perceel. Het is deze constructie waarvoor de tussenkomende partij de stedenbouwkundige aanvraag heeft ingediend. De constructie heeft een breedte van 7m en een diepte van 12m.

Volgens de verklaringen van de tussenkomende partij zou deze reeds vanaf april 2007 in deze vroegere autobergplaats begonnen zijn met een klein metaalbewerkingsatelier, waarin hij naar eigen zeggen slechts een 15-tal uren per week werkt aangezien een groot deel van zijn werkzaamheden bij de klanten op de werf wordt uitgevoerd.

Op milieutechnisch vlak deed de tussenkomende partij melding van een hinderlijke inrichting klasse 3 bij het college van burgemeester en schepenen van Laarne. Bij besluit van 12 mei 2010 werd, door het college van burgemeester en schepenen van Laarne, akte genomen van de melding van de exploitatie van een hinderlijke inrichting klasse 3.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 14 september 1977 vastgestelde gewestplan 'Gentse en Kanaalzone', gelegen in woongebied met landelijk karakter.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Er werd geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De brandweer brengt op 25 mei 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De in de aanvraag vermelde werkzaamheden zijn vrijgesteld van het voorafgaand advies van de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne verleent op 1 juli 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Overeenstemming met dit plan

De aanvraag is principieel in overeenstemming met het geldende plan, zoals hoger omschreven.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

Het perceel paalt aan een uitgeruste weg en is gesitueerd buiten het centrum van de gemeente binnen een landelijke omgeving;

...

Gelet op de aktename door het college in zitting van 12 mei 2010 van de meldingsplichtige inrichting van klasse 3 voor het exploiteren van een werkplaats voor metaalbewerking volgens rubriek 29.5.2.1.b;

...

Overwegende dat het goed niet gelegen is binnen de grenzen van een goedgekeurd plan van aanleg, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling;

Het blijft de bevoegdheid van de overheid de aanvraag te toetsen aan de gebruikelijke noden betreffende een goede aanleg ter plaatse, gebaseerd op de eerder geciteerde voorschriften van het van kracht zijnde gewestplan;

Overwegende dat de voorgestelde werken geen afbreuk doen aan het stedenbouwkundig aspect van de woonomgeving;

Overwegende dat de aanvraag de goede ruimtelijke ordening op die plaats niet in het gedrang brengt en vanuit stedenbouwkundig oogpunt kan aanvaard worden.

Algemene conclusie

...

Overwegende dat de aanvraag vanuit stedenbouwkundig oogpunt aanvaardbaar is;

De aanvraag is vatbaar voor inwilliging.

...

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 30 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 28 september 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep zonder voorwerp te verklaren omdat de aanvraag is vrijgesteld van de vergunningsplicht.

Na de partijen te hebben gehoord op 28 september 2010, beslist de verwerende partij op 10 november 2010 om het beroep "als zonder voorwerp te verwerpen", en geen stedenbouwkundige vergunning te verlenen, omdat de aanvraag is vrijgesteld van de vergunningsplicht, en overweegt hierbij het volgende:

" ...

2.4.2. De juridische aspecten

De voorliggende aanvraag beoogt het wijzigen van de bestemming van de bestaande autobergplaats, met een breedte van 7 m bij 12 m diepte, naar een werkplaats voor metaalconstructie.

...

De vraag stelt zich of voor de functiewijziging naar de hier gevraagde kleinschalige activiteit wel een stedenbouwkundige vergunning nodig is.

De huidige als vergund te beschouwen functie van het bijgebouw betreft 'woningbijgebouw' en valt dus onder de categorie 'wonen', tezamen met de hoofdbouw (woning nr. 121).

Een smedrij/behandeling van metalen valt in principe onder de categorie 'ambacht'.

Artikel 2, §3 van het besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen en van de werken, handelingen en wijzigingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, en wijzigingen, luidt als volgt:

"Vrijgesteld van deze stedenbouwkundige vergunning is het in een woongebouw uitoefenen van functies, complementair aan het wonen, zoals kantoorfunctie, vrij beroep, handel, horeca dienstverlening en ambacht, mits aan alle van de volgende vereisten voldaan is:

1° het woongebouw is gelegen in een woongebied of in een daarmee vergelijkbaar gebied;

2° de woonfunctie blijft behouden als hoofdfunctie;

3° de complementaire functie beslaat een geringere oppervlakte dan de woonfunctie met een totale maximale vloeroppervlakte van 100 vierkante meter;

4° de complementaire functie is niet strijdig met de voorschriften van stedenbouwkundige verordeningen, bouwverordeningen, verkavelingsverordeningen, ruimtelijke uitvoeringsplannen, plannen van aanleg, verkavelingsvergunningen."

De op het ingediend plan aangeduide werkruimte heeft een vloeroppervlakte van ca. 84 m², terwijl het gedeelte dat een woonfunctie behoudt een vloeroppervlakte heeft van ongeveer 200 m².

Hieruit volgt dat de aanvraag voldoet aan de vier hierboven vermelde vereisten om vrijgesteld te zijn van de vergunningsplicht.

De aanvraag is in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

2.4.3. De goede ruimtelijke ordening

Vermits voor de gevraagde functiewijziging geen stedenbouwkundige vergunning nodig is, zijn verdere opportuniteitsoverwegingen niet meer relevant.

2.5. Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep als zonder voorwerp dient verworpen te worden, de aanvraag is immers vrijgesteld van de vergunningsplicht.

...

besluit :

Artikel 1: *Het beroep ingesteld door de heer Jaak Haentjens, advocaat, namens de heer en mevrouw [REDACTED], zijnde derden, wordt zonder voorwerp verklaard.*

Aan de heer Christiaan De Moor wordt geen stedenbouwkundige verleend, daar de aanvraag is vrijgesteld van de vergunningsplicht.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit stukken van het dossier, door de verwerende partij bij brief van 16 november 2010 aangetekend verzonden aan de verzoekende partijen.

Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 17 december 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft de bevoegdheid van de Raad

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist de bevoegdheid van de Raad en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Op grond van artikel 4.8.1., 1^e punt VCRO, is Uw Raad slechts bevoegd om zich uit te spreken over beroepen die worden ingesteld tegen “vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning”.

In casu is huidige bestreden beslissing geen voor vernietiging vatbare vergunningsbeslissing in de zin van artikel 4.8.1., 1^e punt VCRO, aangezien deze beslissing van de deputatie geen inhoudelijke beoordeling inzake een

vergunningsaanvraag inhoudt, en dienvolgens dan ook geen vergunning aflevert of weigert.

De bestreden beslissing welke de loutere vaststelling maakt dat het voorwerp van de aanvraag niet vergunningsplichtig is, kan niet door Uw Raad vernietigd worden, waardoor het verzoekschrift dat dergelijke vernietiging alsnog beoogt, onontvankelijk is.

...

De tussenkomenende partij betwist eveneens de bevoegdheid van de Raad en voegt hier nog het volgende aan toe:

“ ...

Artikel 4.8.1 VCRO bepaalt dat de Raad voor Vergunningsbetwistingen zich uitspreekt over beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning.

...

Welnu, de bestreden beslissing is geen beslissing inzake de aflevering of een weigering van een vergunning, waarbij de bestendige deputatie oordeelt over het al dan niet afleveren van een vergunning. Integendeel besluit de bestendige deputatie dat er geen stedenbouwkundige vergunning hoeft noch kan worden verleend, daar de aanvraag is vrijgesteld van vergunningsplicht. Zij verklaart het beroep dan ook terecht zonder voorwerp, zonder de vergunning te weigeren, noch toe te kennen.

De bestreden beslissing betreft weliswaar een beslissing met betrekking tot een stedenbouwkundige, doch niet, zoals de letterlijke tekst van de VCRO stelt een beslissing houdende aflevering van een vergunning, noch een beslissing inzake weigering van een vergunning. In dergelijke omstandigheid dient men vast te stellen dat Uw Raad niet bevoegd is kennis te nemen van het verzoekschrift, omdat een beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen vergunningsplicht is niet kan gelijk gesteld worden met een beslissing over het al dan niet afleveren van de vergunning, zoals bepaald in artikel 4.8.1. VCRO.

Uw Raad is dan ook niet bevoegd om kennis te nemen van het verzoekschrift.

...”

Beoordeling door de Raad

Als administratief rechtscollege spreekt de Raad zich, overeenkomstig artikel 4.8.1, tweede lid, 1° VCRO, uit over beroepen die worden ingesteld tegen “vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning”.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘vergunningsbeslissingen’ betrekking heeft op de krachtens de VCRO genomen beslissingen in de vergunningsprocedure. Hieronder wordt niet enkel de toekenning of de weigering van een vergunning begrepen, maar ook bijvoorbeeld het onontvankelijk verklaren van een administratief beroep (*Parl. St.*, VI. Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, blz. 195, nr. 570).

In het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing stelt de verwerende partij “Aan de heer wordt geen stedenbouwkundige vergunning verleend, daar de aanvraag is vrijgesteld van de vergunningsplicht”.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij uitdrukkelijk stelt dat er geen stedenbouwkundige vergunning wordt verleend. Of de door de verwerende partij gegeven motivering, met name dat de aanvraag is vrijgesteld van vergunningsplicht een correcte motivering is, zal dienen te blijken uit de beoordeling ten gronde.

De Raad aanvaardt dat een ontvankelijk verklaard administratief beroep waarbij geen stedenbouwkundige vergunning wordt verleend omdat de aanvraag vrijgesteld is van de vergunningsplicht, vatbaar is voor een beroep bij de Raad, aangezien terzake in het kader van een vergunningsprocedure een beslissing werd genomen door de vergunningverlenende overheid, zetelende in administratief beroep.

De exceptie wordt verworpen.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

De verwerende partij betwist het belang van de verzoekende partijen en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Verzoekers ontberen het vereiste belang om tegen de bestreden beslissing op te komen.

Overeenkomstig artikel 4.8.16. §1, 3^e kan een beroep bij Uw Raad worden ingesteld door elke natuurlijk persoon die rechtstreeks of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de betreffende vergunningsbeslissing.

Zoals hierboven reeds vermeld, geeft de bestreden beslissing geen vergunning af, doch stelt zij louter vast dat de aangevraagde functiewijziging niet vergunningsplichtig is.

Het is verweerster niet duidelijk hoe verzoekers hinder kunnen ondervinden ingevolge de bestreden beslissing die een loutere vaststelling uitmaakt, en geenszins de activiteit, welke de eigenlijke bron van de hinder is, vergunt.

Het verzoek tot schorsing en vernietiging is onontvankelijk. Minstens dient geoordeeld te worden dat het verzoek onontvankelijk is in de mate dat de deputatie de aanvraag correct beoordeeld, zoals in casu het geval is (zie uiteenzetting onder punt 3 en 4).

...”

Beoordeling door de Raad

De omstandigheid dat het administratief beroep van de verzoekende partijen door de verwerende partij zonder voorwerp werd verklaard omdat de aanvraag vrijgesteld is van de vergunningsplicht, doet geen afbreuk aan hun recht om beroep in te stellen bij de Raad.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van 1 juli 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne middels de bestreden beslissing uitdrukkelijk, zij het kennelijk zonder meer, ontvankelijk heeft bevonden. De bestreden beslissing laat echter niet toe vast te stellen welke formele en materiële gronden de verwerende partij in overweging heeft genomen om tot de

ontvankelijkheid van het administratief beroep van de verzoekende partijen te besluiten en dus evenmin of de verwerende partij de ontvankelijkheid van het administratief beroep van de verzoekende partijen daadwerkelijk heeft onderzocht.

Gelet op de inhoud en de draagwijdte van het door de verwerende partij uitdrukkelijk ontvankelijk bevonden administratief beroepschrift van 30 juli 2010 tegen de beslissing van 1 juli 2010 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij het belang van de verzoekende partijen bij het voorliggende beroep bij de Raad, en bijgevolg dit aspect van de ontvankelijkheid ervan, niet meer met goed gevolg kan betwisten zonder de wettigheid van haar eigen beslissing ter discussie te stellen.

Door het administratief beroep van de verzoekende partijen uitdrukkelijk ontvankelijk te verklaren, heeft de verwerende partij de verzoekende partijen minstens een procedureel belang verschaft bij het voorliggende beroep, zeker nu zij ten gronde het beroep zonder voorwerp heeft verklaard.

De Raad stelt immers dat de verzoekende partijen wiens administratief beroep door de deputatie zonder voorwerp wordt verklaard omdat – zoals in casu - de aanvraag niet vergunningsplichtig zou zijn, potentieel belang kunnen hebben bij de onderhavige procedure voor de Raad. Een procedure bij de Raad kan immers potentieel leiden tot de vernietiging van de voor hen nadelige beslissing van de deputatie.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO kunnen worden aangeduid.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

- 3.3. *In casu kan moeilijk betwist worden dat verzoekers, door de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, een ernstig nadeel ondervinden dat persoonlijk en moeilijk te herstellen is en dat bovendien rechtstreeks voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing:*

... ”

- b) *verzoekers zijn eigenaar van de woning gelegen te [REDACTED], alwaar zij eveneens wonen; deze woning is gelegen onmiddellijk naast het perceel*

kadastraal gekend Laarne, [REDACTED] (voorwerp van de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning);

onder hun stuk nr. III.3 leggen verzoekers (3) foto's (a-c) voor – getrokken vanop het perceel van verzoekers – die het nabuurschap verduidelijken;

- c) in de autobergplaats oefent de vergunningsaanvrager (dhr. C. De Moor) de activiteit van metaalbewerking uit; deze activiteit van metaalwerking werd reeds voorafgaand aan de uitoefening door de vergunningsaanvrager uitgeoefend, hetgeen bevestigd wordt in de bestreden beslissing:

“het bedrijf wordt momenteel reeds uitgebaat op de plaats van de aanvraag” (p. 3/7, nr. 2.1, al. 6);

dit gegeven blijkt overigens ook uit de aanmaningen – evenwel zonder gunstig gevolg – tot stillegging van deze activiteit (zie stukken III.3);

tot slot tonen ook de door verzoekers voorgelegde videobeelden (stuk III.4) aan dat de vergunningsaanvrager deze bedrijfsactiviteit reeds uitoefent;

- d) deze activiteit van metaalbewerking gaat echter gepaard met:

- abnormale en ondraaglijke geluidshinder; het hoeft geen betoog dat metaalbewerking gepaard gaan met enorme geluidshinder ingevolge slijpen, kloppen, ect.
- ondraaglijke geurhinder; het hoeft evenmin betoog dat metaalbewerking gepaard met geurginder;

Ter staving van de geluidshinder leggen verzoekers onder hun stuk III.4 een dvd voor met videobeelden; inzonder (maar niet uitsluitend) verwijzen verzoekers naar de hoofdstukken 012, 013, 014 en 015 die ondubbelzinnig de abnormale en ondraaglijke geluidshinder aantonen;

verzoekers benadrukken dat de videobeelden op de door hen voorgelegde dvd (evident) slechts momentopnames zijn; evenwel worden zij met deze bovenmatige hinder geconfronteerd op alle mogelijke momenten, avonden en weekends inbegrepen (zie stuk III.2);

- e) op die wijze lijden verzoekers ontegensprekelijk een persoonlijk en moeilijk ernstig nadeel, dat bovendien moeilijk te herstellen is: bij gebreke aan schorsing van tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal deze geluidshinder, die verzoekers op heden lijden en tot aan het vernietigingsarrest zullen lijden, nooit – laat staan moeilijk – kunnen hersteld wordt;

”
...

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers geen ernstige middelen formuleren, zoals hierboven onder punt 3 reeds aangetoond. Zodat om deze redenen alleen al er geen grondslag is om de schorsing uit te spreken.

Daarnaast is het duidelijk dat het onmogelijk is dat verzoekers hinder zullen ondervinden van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing verleent, zoals hierboven reeds geduid, geen vergunning, doch stelt enkel vast dat de beoogde handeling niet vergunningsplichtig is.

Voor zover toepasselijk kende de bestreden beslissing dan ook een onmiddellijke tenuitvoerlegging.

Ondergeschikt, en enkel voor zover Uw Raad het verzoek ontvankelijk zou bevinden – quod non- en voor zover Uw Raad van mening zou zijn dat het verzoek tot schorsing ten gronde dient onderzocht te worden, merkt verweerster op dat de schorsing gevraagd wordt ter voorkoming van hinder welke verzoekers op vandaag reeds ondervinden (Zij verwijzen zelf naar de op vandaag reeds bestaande hinder van de metaalbewerking). De hinder is aldus duidelijk niet het gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en het nadeel kan niet worden voorkomen door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen.

...”

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

Het nadeel dat verzoekende partijen inroepen heeft dan ook uitsluitend te maken met de exploitatie van de inrichting. Voor de exploitatie van de inrichting werd een melding gedaan. De exploitatie van een klasse 3 inrichting is onderworpen aan de algemene en sectorale milieuvergunningsvoorwaarden. Men mag ervan uitgaan dat deze algemene en sectorale voorwaarden afdoende zijn om overmatige hinder te vermijden. Indien dat niet het geval zou zijn dan is het aan de vergunningverlenende overheid om eventueel bijkomende voorwaarden op te leggen, doch dat is klaarblijkelijk niet nodig geweest.

Verzoekende partijen leggen ter staving van de beweerde geluidshinder videobeelden neer, doch deze kunnen geen bewijskracht hebben in dit geval.

Het is immers zeer eenvoudig om het geluidsniveau van dergelijke opname te manipuleren. Met dit stuk kan dan ook geen rekening worden gehouden.

Dat alles neemt niet weg dat tussenkomende partij zich, net zoals iedereen, ongeacht de exploitatie, dient te houden aan de in VLAREM II vastgestelde geluidsnormen. Bovendien is tussenkomende partij als exploitant van een meldingsplichtige klasse 3-inrichting gehouden de algemene milieuvoorwaarden na te leven voor ingedeelde inrichtingen, waaronder de algemene voorwaarden tot beheersing van geluidshinder zoals die vervat liggen in hoofdstuk 4.5 VLAREM II. Indien mocht blijken dat deze geluidsnormen worden overschreden (verzoekende partijen spreken immers met enige zin voor overdrijving van "abnormale en ondraaglijke geluidshinder") dan komt het aan

verzoekende partijen toe om desnoods klacht neer te leggen wegens niet naleving van de algemene voorwaarden inzake beheersing van geluidshinder.

Hetzelfde geldt inzake het ingeroepen nadeel wegens "ondraaglijke geurhinder". Het is de tussenkomende partij niet bekend dat metaalbewerking (waarbij wat laswerk wordt uitgevoerd) ook maar enigszins merkbare geurhinder naar de aanpalende percelen kan veroorzaken, zodat ook nu verzoekende partijen wellicht met enige zin voor overdrijving deze geurhinder omschrijven als zijnde "ondraaglijk".

Ook hier dient te worden vastgesteld dat ten gevolge van de toepasselijkheid van de algemene milieuvoorwaarden voor ingedeelde inrichtingen tussenkomende partij in ieder geval als exploitant naast de algemene zorgvuldigheidsplicht die op hem rust krachtens artikel 4.1.2.1 VLAREM II ook de nodige maatregelen dient te nemen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof en dergelijke meer (art. 4.1.3.2 VLAREM II).

De beweerde hinder waarvan verzoekende partijen klagen wordt dus aan banden gelegd en wordt geacht aanvaardbaar te zijn mits naleving van de algemene en de sectorale milieuvoorwaarden. Tot op heden werd er geen enkel officiële vaststelling gedaan noch een klacht neergelegd wegens de niet naleving van de milieuvoorwaarden of omwille van overdreven burenhinder.

Daarenboven is het zo dat geen enkele andere buur ook maar enig bezwaar heeft ingediend of klacht heeft neergelegd tegen de activiteiten van de tussenkomende partij. Er bevinden zich immers woningen aan beide weerszijden, en het is opmerkelijk dat de andere buren geen enkele hinder ondervinden of geen enkel bezwaar hebben tegen de zeer beperkte ambachtelijke activiteiten van de tussenkomende partij, daar waar deze voor verzoekende partij als "abnormaal" en "ondraaglijk" worden ervaren. Blijkbaar ligt de tolerantiedrempel bij verzoekende partijen bijzonder laag.

...

De vraag dient echter gesteld te worden naar de relevantie van de al dan niet aanwezigheid van geluidshinder en geurhinder in de beoordeling van het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, nu dit nadeel niet het gevolg is van de bestreden beslissing doch wel van de exploitatie van de inrichting die milieuvergunningsplichtig (meldingsplichtig) is. Het nadeel dat wordt ingeroepen heeft louter en alleen te maken met de exploitatie van een klasse 3 meldingsplichtige inrichting en niet met het al dan niet bouwvergunningsplichtig zijn van de inrichting. Het is immers niet de bestreden beslissing die de exploitatie van de inrichting mogelijk maakt (en zeker niet nu de beslissing tot het besluit komt dat de bestemmingswijziging vrijgesteld is van stedenbouwkundige vergunning), doch wel de klasse 3 vergunning. Op dat vlak dient trouwens vastgesteld te worden dat een meldingsplichtige activiteit niet kan geweigerd worden en dat er slechts akte van kan worden genomen.

Het nadeel dat verzoekende partijen inroepen en dat zich beperkt tot geluidshinder en geurhinder is dan ook niet het gevolg van de bestreden beslissing doch wordt mogelijk gemaakt door de klasse 3 milieuvergunning. Ook eventuele burenhinder kan enkel het gevolg zijn van de wijze waarop de exploitatie wordt gevoerd en heeft geen enkel verband met de bestreden beslissing die zich enkel heeft uitgesproken over het al dan niet vergunningsplichtig zijn van een stedenbouwkundige functiewijziging.

...

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, ook in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partijen aantonen:

- a. dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zullen ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dienen aan te duiden,
- b. en dat zij dit nadeel moeilijk herstelbaar is.

Dit alles moeten de verzoekende partijen doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken. Met later bijgebrachte feiten of stukken, kan gelet op artikel 4.8.22 VCRO, géén rekening worden gehouden. Verklaringen ter zitting die geen steun vinden in de uiteenzetting in het inleidend verzoekschrift omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, kunnen evenmin dienend ingeroepen worden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

Volgende elementen roepen de verzoekende partijen in als zijnde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

- abnormale en ondraaglijke geluidshinder
- ondraaglijke geurhinder

De stedenbouwkundige vergunningsaanvraag heeft als voorwerp een bestemmingswijziging van een bestaande autobergplaats naar werkplaats voor metaalconstructie. Daarnaast werd er op milieutechnisch vlak reeds een melding gedaan bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Laarne van een klasse 3-inrichting. Bij besluit van 12 mei 2010 werd akte genomen van die melding.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, nu zij het bij haar aanhangig gemaakte beroep, ingesteld door de verzoekende partijen bij aangetekend schrijven van 30 juli 2010, ontvankelijk verklaard heeft, ook verplicht was om een beslissing te nemen.

De verwerende partij heeft immers volheid van bevoegdheid om over het ingestelde beroep te oordelen en wanneer zij een beslissing neemt, dan zal die in de plaats komen van de eerdere beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De verwerende partij kan dus, wanneer zij het beroep ontvankelijk verklaart, de vergunning weigeren of de vergunning verlenen.

De verwerende partij heeft in de voorliggende bestreden beslissing het ingestelde administratief beroep zonder voorwerp verklaard omdat er voor de gevraagde functiewijziging geen stedenbouwkundige vergunning nodig zou zijn. Tevens heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gesteld dat aan de tussenkomende partij geen vergunning wordt verleend omdat de aanvraag is vrijgesteld van enige vergunningsplicht.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat, ongeacht enige feitelijke hinder in hoofde van de verzoekende partijen, de bestreden beslissing enkel vaststelt dat de gevraagde functiewijziging niet vergunningsplichtig is en dat er dus geen stedenbouwkundige vergunning wordt verleend.

Hieruit leidt de Raad af dat de bestreden beslissing geen eigenlijk voorwerp heeft en daarom niet met goed gevolg kan geschorst worden.

De Raad stelt voorts vast dat de door de verzoekende partijen ingeroepen moeilijk te herstellen ernstige nadelen niet voortvloeien uit de gevraagde stedenbouwkundige functiewijziging, en hun oorsprong aldus niet kunnen vinden in de bestreden beslissing.

De geluidshinder en de geurhinder, die de verzoekende partijen inroepen als moeilijk te herstellen nadelen, zijn in de eerste plaats het rechtstreekse gevolg van de exploitatie van een klasse 3 meldingsplichtige inrichting en hebben niets te maken met de gevraagde stedenbouwkundige bestemmingswijziging.

Bovendien stelt de Raad vast, en dit wordt tevens erkend door de verzoekende partijen, dat de aangeklaagde hinder en nadelen reeds bestond alvorens de tussenkomen partij haar aanvraag indiende.

De aangeklaagde hinderlijke aspecten hebben aldus geen rechtstreeks causaal verband met de bestreden beslissing aangezien het gaat om een reeds bestaande activiteit, waarvoor pas in 2010 een klasse 3 melding werd gedaan, maar die reeds vanaf 2007 wordt uitgeoefend.

De procedure voor de Raad kan niet worden aangewend om in de plaats te treden van een politieel optreden of een optreden van enige andere dienst belast met de sanctionering van inbreuken op de milieuwetgeving, wegens geluidsoverlast of geurhinder.

De door de verzoekende partijen ingeroepen moeilijk te herstellen ernstige nadelen worden verworpen.

Deze vaststelling impliceert dat een onderzoek naar het mogelijk moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen niet langer relevant is.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 30 augustus 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,
met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW Hilde LIEVENS